

eP Primera fila ICULT

Les estrenes de la setmana ▶ Una novel·la portada al cine

Emily Blunt

«Les dones volen dones per identificar-s'hi»

L'actriu britànica dona vida a una alcohòlica en el 'thriller' que adapta al cine el 'best-seller' 'La noia del tren'

▶▶ L'actriu Emily Blunt, en una escena de 'La chica del tren'.

|| IDOYA NOAIN
NOVA YORK

Les adaptacions de literatura al cine afronten sempre, entre els seus molts reptes, el de personificar en un actor o una actriu la imatge que els lectors, individualment, s'han fet d'un personatge. Quan el llibre adaptat és un *best seller* com *La noia del tren*, el thriller que va escriure la britànica Paula Hawkins, aquestes imaginacions són milions. Òbviament era impossible que totes estiguessin d'acord que Emily Blunt fos l'actriu més idònia per posar en carn i ossos les representacions mentals que es poguessin haver creat d'algú com la Rachel, la turmentada alcohòlica que és el personatge central en una història de viatges personals, engany, infidelitats, *voyeurisme* i assassinat. Però per a l'actriu britànica, que en el seu pròxim projecte es transformarà en Mary Poppins, hi ha d'altres coses que compten molt més que l'aparença física en aquest paper i en la pel·lícula.

«Les dones volen llegir i veure dones amb qui es puguin identificar i no és habitual que es presentin dones amb defectes», va reflexionar Blunt en un trobada amb la premsa a Nova York. «Per això potser ha tingut tant d'èxit aquest llibre, o *Perduda*, o *Millennium: els homes que no estimaven les dones* (també portats al cine), perquè tenen en comú que tenen protagonistes femenines que afronten reptes en les seves personalitats».

Aquests reptes no falten en el triptic femení que conforma el nucli de *La chica del tren*, que completen Rebecca Ferguson com a Anna i Haley Bennett com a Megan. I segons Blunt, aquestes dones amb un equipatge emocional molt gros i pesat són el vehicle perfecte per anar més enllà del simple thriller. «Aquesta pel·lícula et permet veure dones que són humanes tenint una experiència humana», diu la intèrpret. «Aborda temes rellevants de maternitat, matrimoni, infidelitat i identitat; de la pressió que posem a les dones en l'ambient domèstic, per la

qual sembla que estàs incompleta si no tens un home o un fill. I et permet veure les entranyes de la vida de suburbi, una cosa molt més pròxim a la vida real que l'ideal de cases amb tanques blanques».

En el seu cas, Blunt es va preparar per al seu personatge a consciència veient documentals, parlant amb amics alcohòlics o en rehabilitació i llegint tot el que va poder sobre l'addicció i la depressió. I així va crear un personatge que li agrada perquè no és afable o simpàtic. «Fa coses estúpides i és irresponsable, tòxica, infeliç».

Amb la direcció a càrrec de Tate Taylor, el realitzador de *Criadas y señoras* i *I feel good. La historia de James*

«A la pel·lícula la violència no és glamurosa ni trivial. És incòmode de veure perquè se sent molt real»

Brown, la pel·lícula no fuig de gràfiques descripcions de violència, i tant Blunt com Taylor expliquen que va ser una decisió conscient. «Paula (Hawkins) va crear una història violenta i sexi i havia de fer-la així», assegura el director. Sota la seva batuta l'acció s'ha mudat dels suburbis de Londres als de Nova York. L'actriu, per la seva banda, revela que ella i Taylor van fer «el pacte que la violència havia de ser molt real, molt brutal, molt lletja» i defensa que «a la pel·lícula la violència no és gens glamurosa, trivial o sensacionalista». «És incòmoda de veure perquè se sent molt real», afegeix.

CRÍTQUES I TAQUILLA // Segons Edgar Ramírez, l'actor veneçolà que és un dels tres personatges masculins de *La chica del tren*, la pel·lícula es mou

UN FENOMEN EDITORIAL QUE ARRIBA AL CINE

16 mesos sense baixar del tren

Paula Hawkins ha fet que els seus lectors empatitzin amb les desgràcies de la protagonista

|| ERNEST ALÓS
BARCELONA

La història de la Rachel, una noia inflada per l'alcohol, amb una cara que a les pàgines del llibre imaginem més castigada que la d'Emily Blunt a la pantalla, que viatja cada dia en rodalies per ocultar que ha perdut la feina i que mentre espia, envejosa, les parelles que semblen no haver destruït les seves vides com ha fet ella, dedueix

l'execució d'un assassinat des de la finestra del seu vagó, va arribar a les llibreries espanyoles el juny del 2015. I des de llavors, fa 16 mesos, *La noia del tren* no ha baixat de la llista dels llibres més venuts, amb més de 300.000 exemplars a tot Espanya.

Tot va començar com una proposta de lectura estiuenca, un thriller absorbent amb sorprenents girs finals que va aconseguir mantenir-se viu en el mercat aquell Nadal i

que quan començava a donar símptomes de debilitat va tornar a guanyar posicions fins a convertir-se en el llibre més venut per Sant Jordi el 2016 i, una altra vegada, en una lectura d'estiu. El mes d'abril passat, Elena Ramírez, editora de la traducció a Planeta, va vincular directament el repunt d'atenció sobre el llibre amb el llançament a les xarxes del tràiler de l'adaptació cinematogràfica que ara arriba a les

Ara queda el dubte de si la pel·lícula seguirà impulsant les vendes del llibre

pantalles. Queda el dubte de si el llançament de la pel·lícula, amb una recepció inicial més aviat tèbia, seguirà impulsant les vendes del llibre o si, per contra, posarà data de caducitat al fenomen, en una campanya nadalenca en què toparà amb competidors com Ildefonso Falcones, J. K. Rowling, Carlos Ruiz Zafón i Arturo Pérez Reverte.

EL BOCA-ORELLA // Tot i això, l'editora de la traducció al català a La Campana, Isabel Martí, llavors va opinar que havia sigut més efectiu el boca-orella, en una conjunció de recomanacions de llibreters, informacions dels mitjans i un intens pla de màrqueting. De fet, el de *La noia del tren* ha sigut un dels casos utilitzats com

►► La britànica Emily Blunt, en una imatge del maig del 2014, a Londres.

en una tradició de productes dels anys 80 com ara *Instint bàsic* o *Dobles cos*, «drames adults que no banyaven en al·lugar del conflicte humà, que es van deixar de fer i als quals tant de bo que aquesta pel·lícula torni a obrir les portes». La crítica nord-americana, en canvi, no ha sigut

tan generosa, i la cinta ha sigut acusada de tenir una trama «tan plena de forats que es podria fer servir de colador d'espaguetis» (*The New Yorker*) o d'entrar «involuntàriament en territori camp» (*A.V. Club*). Potser per això sona fins i tot positiu el que s'ha pogut llegir a *The New York*

Times: «És una pel·lícula absurda, però es pot disfrutar».

Malgrat la tebior dels crítics, a la taquilla dels EUA està funcionant bé. I aquest bon resultat dona sentit especial a una cosa que va explicar Taylor. Quan li van preguntar si l'èxit del llibre l'havia intimidat, va

replicar: «Al contrari, era excitant. És bo que els lectors siguin apassionats sobre el material. I fa les coses divertides saber que almenys hi ha 10 milions de persones que volen veure la pel·lícula, fins i tot si senten que és dolenta». ≡

El món a través de la finestra

CRÍTICA

per Quim Casas

La chica del tren

Tate Taylor

★★

Estrena: 21 d'octubre

INTRIGA

Intèrprets: Emily Blunt, Rebecca Ferguson, Haley Bennett, Justin Theroux, Luke Evans

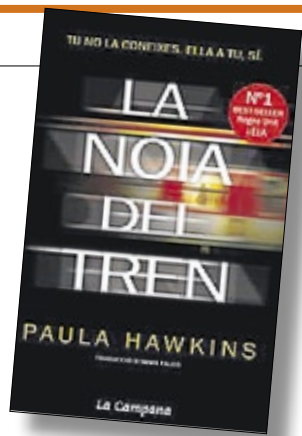
• **Títol original:** 'The girl on the train' • **Any:** 2016 • Estats Units • 120 minuts

La *chica del tren* podria haver sigut un sòlid melodrama amb una lleugera inspiració en la poètica pictòrica d'Edward Hopper, ja que en el film abunden les cases familiars situades en zones obertes i clares, com perdudes de la resta del món, i el punt de vista pertany al d'una dona que, des del compartiment del tren, mira què hi passa a través de les finestres, i aquests són dos dels grans temes i formes de la pintura de Hopper.

Però no, les coses no van per aquí. *La chica del tren*, barreja de melodrama sobre personatge trastornat i de thriller, parteix d'un best seller literari i busca en tot moment convertir-se en un gran èxit cinematogràfic. No li falten bones credencials.

Primer de tot, un excel·lent repartiment femení i una certa contenció per part de Tate Taylor (*Criadas y señoras*, *La historia de James Brown*) a l'encarar una història que se li podia escapar de les mans en qualsevol moment, la d'una dona trastornada per la ruptura matrimonial que cau en l'abisme de la beguda (i de la bogeria), deambula per la vida i sotmet a un particular assetjament el seu ex, la seva companya actual i el nadó de tots dos.

Les coses es van estirant, i a mesura que s'estiren, s'aclareixen. El drama no és turbulent i la indagació criminal —centrada en la desaparició d'una noia— reorienta la trama per altres camins. Si Taylor és contingut, també es mostra en excés pragmàtic en les tonalitats diferents del film, i a la història hi falta una mica més de pulsio i intensitat dramàtica. El que sí que revela *La chica del tren* és l'enorme capacitat camaleònica, física i emocional, d'algunes actrius actuals. Ningú diria, veient-les en aquesta pel·lícula, que Emily Blunt, Rebecca Ferguson i Haley Bennett van protagonitzar abans *Sicario*, *Misión imposible: Nación secreta* i *Los siete magníficos*, respectivament. ≡

Aquesta fórmula de 'thriller' psicològic ha rellevat la novel·la negra a l'escandinava

a exemple per part dels desenvolupadors de Tekstum, un sistema d'anàlisi de l'acollida dels llibres en els comentaris de les xarxes socials. El seu patró, amb una atenció sostinguda després del boom inicial i un nombre significatiu de comentaris negatius, un 20%, és el propi d'un llibre que aconsegueix estar en boca de tothom. Aconseguir arribar a lectors que no són el seu públic natural i que acaben trobant-lo decebedor només està a l'abast dels títols que assoleixen la tan gastada categoria de fenomen editorial.

Darrere d'un altre títol que va seguir el mateix itinerari de les llibreries a les pantalles, *Perdida*, *La noia del tren* va confirmar la rendibilitat d'una fórmula de thriller psicològic,

protagonitzat per dones, en entorns familiars i amb una molt modesta presència policial que amb l'etiqueta de *domestic noir* ha pres el relleu de la novel·la negra a l'escandinava i ha generat infinitat de clons que aspiren a repetir la campanya.

L'AUTORA // Tot i això, no tot és mercat en un fenomen. I no està malament fer un cop d'ull al que ens explicava aquell estiu del 2015 l'autora del llibre en què està basada la pel·lícula (el creador de la història, una figura que curiosament acostuma a quedar bastant tapada quan arriben a la pantalla les adaptacions dels seus llibres). Paula Hawkins, una periodista econòmica nascuda a Harare

(la capital de Zimbàbue), després de publicar diverses novel·les romàntiques sota pseudònim va aconseguir fer empatitzar els lectors amb la seva protagonista.

Una dona que al començament ho té tot per generar, com a màxim, pena, si no disgust, fins que el lector descobreix que és víctima d'una relació de dependència que l'autora defineix com a «abús emocional». Una lectura de denúncia de gènere («a les dones se les educa perquè es considerin vulnerables», lamentava Hawkins) que potser tamé és una de les múltiples raons per a l'èxit de *La noia del tren*. ≡